

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/258/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111216923
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3111216923.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte, zloženom z predsedu JUDr. Romana Hargaša a členov JUDr. Stanislavy Markovej a JUDr. Ivety Martinákovvej, v právnej veci navrhovateľa Y. S., štátneho občana U. republiky, bytom N. XXX, zastúpený H advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom V. P. XXX, O., IČO 36 735 31 proti odporcovi U. G. - 1/ T. U. SR, Z. B.. XX, 2/ T. P. SR, L. 2, X. o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci na odvolanie odporcu, zastúpeného T. P. U. G., proti výroku, ktorým bolo návrhu vyhovie, rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 19. júna 2012, č. k. 11C/151/2011-55, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 19. júna 2012, č. k. 11C/151/2011-55, bolo rozhodnuté nasledovne:

„Odporca U. G. - 2/ T. P. U. G., X., L. X je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 553,87 Eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 06.10.2011 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti sa návrh **zamieta.**“

V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu náhradu škody v peniazoch 553,87 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 06.04.2011 až do zaplatenia a zároveň náhradu trov konania. V návrhu uviedol, že bol rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č. 3To/14/2011-126 zo dňa 16.03.2011, právoplatným dňa 16.03.2011, oslobodený spod obžaloby, nakoľko ním bol zrušený skorší rozsudok Okresného súdu v Trenčíne v trestnej veci č.k. 2T/56/2008, ktorým bol pôvodne uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 zák. č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní šiestich (6) mesiacov s odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní jedného (1) roka a k povinnosti zaplatiť poškodenému náhradu škody na zdraví vo výške 5.852,08 Eur. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutia urobené orgánmi odporcu pred vynesením citovaného rozsudku v odvolacom trestnom konaní, najmä však rozsudok Okresného súdu v Trenčíne, č. 2T/56/2008 zo dňa 21.01.2011, boli nezákonné. Požadovaný nárok je spojený s nezákonným rozhodnutím súdu ktoré muselo byť funkčne nadriadeným súdom zrušené, a preto zodpovednosť štátu spadá do pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti SR. Žiadosť o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím zaslal dňa 04.04.2011 na Ministerstvo spravodlivosti SR, toto ju však vzápätí postúpila na Ministerstvo vnútra SR, pretože sa necítilo byť povinným orgánom na prerokovanie škody a snaží sa preniesť zodpovednosť na toto ministerstvo s poukazom na § 4 ods. 3 zákona. Rovnako tak sa k postúpenej žiadosti zachovalo aj Ministerstvo vnútra SR, ktoré vrátilo vec na prerokovanie pôvodne požiadanejmu Ministerstvu spravodlivosti SR s odkazom, že trestná vec skončila v konaní pred súdom, a preto má zastupovať pôvodne požiadané ministerstvo. V súvislosti s jeho obhajobou v tejto trestnej

veci mu vznikla škoda zodpovedajúca nákladom na obhajobu, spočívajúcich v odmene za obhajobu, najmä v konaní pred súdom. Advokátke JUDr. W. V. zaplatil dňa 22.03.2011 tarifnú odmenu spolu vo výške 553,87 Eur na základe jej vyúčtovacej faktúry č. 2011/2011 zo dňa 16.03.2011. Zmenšenie jeho majetku ide na vrub odporcu v zmysle § 3 ods. I, písm. c/ v spojení s § 18 zákona, nakoľko sa stalo v priamej príčinnej súvislosti s trestným konaním, pretože nebyť tohto trestného konania, tak k tomuto následku, t.j. zmenšeniu jeho majetku v horeuvedenej výške, by iste nedošlo. Zavinenie odporcu sa v týchto škodových vzťahoch prezumuje a zároveň sa odporca nemôže zodpovednosti zbaviť.

Okresný súd poukázal na vyjadrenie odporcu, U. G. - 1/ T. U., ktorý v písomnom vyjadrení k návrhu uviedol, že za nezákonné rozhodnutie, ktorým navrhovateľovi mala byť spôsobená škoda v celkovej sume 553,87 Eur pozostávajúca z trov právneho zastúpenia označil navrhovateľ rozsudok Okresného súdu Trenčín z 21.01.2011, sp. zn. 2T/56/2008 s tým, že uvedený rozsudok musel byť ako nezákonný funkčne nadriadeným súdom zrušený a preto zodpovednosť štátu spadá v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. do pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti SR. Poukázal na to, že z ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že ak si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia je základným predpokladom zodpovednosti štátu za takto spôsobenú škodu zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Navrhovateľ však musí v súdnom konaní preukázať nielen to, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bolo nezákonné, ale aj to, že navrhovateľovi vznikla škoda a tiež že táto škoda by mu nebola vznikla, keby orgán štátu postupoval správne, t.j. v súlade so zákonom. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím tak musia byť súčasne splnené všetky podmienky, a to: rozhodnutie musí byť právoplatné, rozhodnutím musí byť navrhovateľovi spôsobená škoda, rozhodnutie musí byť zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 2T/56/2008 zo dňa 21.01.2011, ktorým bol navrhovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie, napriek tomu, že uvedený rozsudok bol v odvolacom konaní rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.03.2011, č.k. 3To/14/2011-126 zrušený a navrhovateľ spod obžaloby oslobodený. Uvedený rozsudok nespĺňa znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., pretože v čase jeho zrušenia nebol právoplatný. Keďže proti uvedenému odsudzujúcemu rozsudku podal navrhovateľ odvolanie toto rozhodnutie právoplatnosť nikdy nenadobudlo a teda nemohlo byť zrušené z dôvodu jeho nezákonnosti, ako to pre vznik nároku na náhradu škody vyžaduje § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. Odsudzujúci rozsudok nie je možné alternatívne považovať ani za nesprávny úradný postup súdu v zmysle ustanovenia § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko odsudzujúci rozsudok bol vydaný v súlade s právnymi predpismi a obsahoval všetky zákonom predpísané náležitosti. To, že súd druhého stupňa odchyľne vyhodnotil skutkový a právny stav veci, nie je možné označiť za pochybenie súdu 1. stupňa, ale len za výsledok jeho zákonnej rozhodovacej činnosti, ktorý bol zmenený v rámci odvolacieho konania. Z ustanovení § 4 ods.1 písm. a) bod 1, b), f) citovaného zákona vyplýva, že pokiaľ ide o náhradu škody spôsobenú v trestnom konaní je Ministerstvo spravodlivosti SR príslušné na konanie v mene Slovenskej republiky len v prípade, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom v prípade pochybenia vyšetrovateľa koná za Slovenskú republiku Ministerstvo vnútra SR a v prípade, ak pochybil prokurátor, Generálna prokuratúra SR. Keďže v zmysle ustálenej judikatúry sa v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia, ministerstvo je toho názoru, že navrhovateľ ich nesprávne označil ako orgán oprávnený konať v mene Slovenskej republiky v tomto konaní. Zároveň zdôraznil, že žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 09.05.2011 bola v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. postúpená na prerokovanie Ministerstvu vnútra SR.

Považujú za potrebné poukázať na judikát NS SR 3Cdo 194/2010 ktorý ozrejmuje, že na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prechádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Ma za to, že navrhovateľ v tomto konaní vo vzťahu k nim nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, ani nesprávneho úradného postupu, čo znamená, že neboli splnené základné podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za údajnú škodu. Nárok navrhovateľa považujú za nedôvodný a navrhujú, aby súd žalobu voči nim v celom rozsahu zamietol a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Odporca U. G. - 2/ T. P. v písomnom vyjadrení k návrhu uviedol, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Trenčín vykonávalo pod ČVS: ORP - 412/2-OVK-TN-2008 trestné stíhanie proti navrhovateľovi pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. Navrhovateľovi bolo dňa 28.07.2008 uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre vyššie uvedený skutok. Trestné stíhanie voči navrhovateľovi bolo ukončené dňa 05.09.2008 návrhom na konanie o dohode o vine a treste podľa § 232 ods. 1 Trestného poriadku. Navrhovateľ v postavení obvineného si proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť nepodal, svoj čin oľutoval a dal súhlas na začatie konanie o dohode o vine a treste, ktorého podstatou je, že ak obvinený priznáva spáchanie skutku a je ochotný akceptovať navrhovaný trest prokurátorom možno uzavrieť vec formou tzv. odklonu aj v tomto štádiu trestného konania a súdu predložiť dohodu, v ktorej obvinený prizná vinu a prehlási, že ak prijme navrhovaný trest, pričom dohoda po schválení súdom nadobudne povahu odsudzujúceho rozsudku. K dohode zrejme nedošlo, pretože prokurátor Okresnej prokuratúry v Trenčíne oznámil, že na navrhovateľa podal obžalobu na Okresný súd v Trenčíne. Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne, sp. zn. 25T/56/2008 zo dňa 21.01.2011 bol navrhovateľ odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, pričom výkon trestu odňatia slobody sa mu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok a k povinnosti zaplatiť poškodenému náhradu škody vo výške 5.852,08 Eur. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/14/2011, zo dňa 16.03.2011, právoplatným dňa 16.03.2011 bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby. Zdôraznil, že z uvedeného vyplýva, že Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, nenesie v predmetnom prípade žiadnu objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože orgán činný v trestnom konaní, t.j. vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, pričom v zmysle § 230 Trestného poriadku dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonával prokurátor Okresnej prokuratúry v Trenčíne. Ako vyplýva z predloženého plnomocenstva zo dňa 30.03.2011 navrhovateľ považuje za nezákonné rozhodnutie rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 25T/56/2008. Poukázal na to, že trestná vec navrhovateľa dospela až do štádia trestného konania pred súdom, čo znamená, že nedošlo k zrušeniu uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia navrhovateľovi prokurátorom, nedošlo ani k odmietnutiu obžaloby prokurátora Okresným súdom Trenčín. Z obsahu obžaloby a jej prílohy tiež vyplýva, že navrhovateľom uplatnená náhrada škody v podobe trov obhajoby vznikla až v priebehu trestného konania, vedeného Okresným súdom Trenčín, teda v trestnom konaní súdom, čoho dôkazom je plnomocenstvo navrhovateľa zo dňa 20.04.2010 na jeho obhajobu cit.: "v konaní vedenom na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 2T/56/2008". Toto plnomocenstvo bolo teda udelené po viac ako 1,5 roku od podania obžaloby Okresným prokurátorom Trenčín na navrhovateľa (obžaloba bola podaná 17.10.2008). Nakoľko v oslobodzujúcom rozsudku Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 3To/14/2011, zo dňa 16.03.2011, nie je konštatované, že sa navrhovateľ oslobodzuje spod obžaloby z dôvodu nezákonného rozhodnutia či postupu orgánov činných v trestnom konaní (teda v tomto prípade z dôvodu nezákonného rozhodnutia, či postupu v trestnej veci konajúceho vyšetrovateľa) a tiež z dôvodu, že uplatnená náhrada škody v podobe trov obhajoby vznikla až počas konania pred súdom, ako aj s poukazom na fakt, že objektívna zodpovednosť štátu sa vzťahuje na celé trestné konanie, v mene ktorého však vždy koná jeden orgán verejnej moci, nie je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky orgánom verejnej moci, ktorý by mal v tomto prípade konať v mene štátu. Nakoľko navrhovateľ svoje nároky opiera o trestné súdne konanie, vedené pred Okresným súdom Trenčín a tiež preto, že škodu, ktorú navrhovateľ vyčíslil, odvodzuje od tohto konania, Slovenská republika, zastúpená MV SR má za to, že pasívne legitimovaným v predmetnom konaní je Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu, že údajná škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva ako ústredného orgánu štátnej správy.

Z vyjadrenia právneho zástupcu navrhovateľa okresný súd zistil, že s ohľadom na vyjadrenia považuje za zákonného zástupcu v konaní Ministerstvo vnútra SR. Pokiaľ ide o podstatu nároku tak s ohľadom na vyvíjajúcu judikatúru v obdobných veciach považuje za nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia, z ktorého bol obžalovaný napokon krajským súdom oslobodený. Čo sa týka výšky uplatneného nároku, nie je rozhodujúce, že v čase, kedy bolo toto rozhodnutie vydané nemal navrhovateľ obhajcu, ale až v konaní pred súdom, nakoľko trovy obhajoby musel vynaložiť na obhajobu pred súdom a výsledok konania pred súdom za pomoci obhajoby v konečnom dôsledku znamenal, že rozhodnutie o jeho obvinení sa stalo nezákonným. Preto sú tieto trovy v príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím. Pokiaľ ide o otázku podania sťažnosti vyslovil k nej právny názor Najvyšší súd ČSFR a NS

SR v R 35/1991 a R 70/1994, kde oba najvyššie súdy súhlasne konštatujú, že ak dôjde k situácii, keď je obžalovaný oslobodený od rozsudku, tak v takom prípade nemá na procesné trestné právo opravný prostriedok teda sťažnosť význam a konečné rozhodnutie pred súdom má charakter, vyvoláva účinky, akoby vznesené obvinenie bolo nezákonné. Toto uznesenie má povahu nezákonného rozhodnutia bez ďalšieho. Nevidí dôvod, aby pre takúto formálnu záležitosť nemohlo byť rozhodnuté v zmysle žaloby, najmä prihliadnúc na to, že navrhovateľ sa v konaní pred súdom bránil voči obžalobe vyjadrením v záverečnej reči, ako i v samotnom odvolaní proti rozsudku I. stupňa, ktorým bol uznaný za vinného. Aj z tohto možno usudzovať, že nesúhlasil s rozhodnutím, ktorým sa začína jeho trestné stíhanie a preto postup, ktorý namieta zástupca MV SR, je príliš formalistický a nekorešponduje s judikatúrou Najvyšších súdov. Pokiaľ sa týka výšky uplatneného nároku, tak bola vyčíslená v súlade Vyhláškou MS SR o odmenách advokátov za poskytovanie právnych služieb

Z výsluchu odporcu U. G. - 1/ T. U. okresný súd zistil, že zotrváva na tvrdení, že nie je oprávnené zastupovať odporcu, nakoľko z ustálenej judikatúry vyplýva, že v prípade oslobodenia spod obžaloby sa za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané vyšetrovateľom, a preto podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zák.č. 514/2003 Z.z. zodpovedá za takto vzniknutú škodu SR zast. MV SR. Uplatnil si náhradu trov konania.

Z výsluchu odporcu U. G. - 2/ T. P. okresný súd zistil, že zotrváva na doterajších tvrdeniach s tým, že vznáša nie námietku pasívnej legitímácie, ale námietku príslušnosti. Má za to, že príslušný v predmetnom konaní je Slovenská republika, zastúpená MS SR. V zmysle § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená škoda, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V zmysle § 6 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z. právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. Vzhľadom na skutočnosť, že obvinený navrhovateľ nepodal sťažnosť, ako opravný prostriedok, voči uzneseniu o vznesení obvinenia, nespochybňoval zákonným spôsobom opodstatnenosť vyšetrovateľom vzneseného obvinenia voči navrhovateľovi ako obvinenému. Pritom navrhovateľ v predmetnom súdnom konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že v danej veci sa jedná o prípad hodný osobitného zreteľa. Poukázal na rozsudok KS v Prešove zo dňa 24.04.2012 sp.zn. 6Co/146/2011, kde súd v obdobnej veci rozhodol v prospech odporcu zastúpeného MV SR. Pokiaľ ide o judikatúru uvádzanú navrhovateľom i podľa dátumov je zrejmé, že táto je staršia, ako bol prijatý zákon zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a nemôže sa vzťahovať na tento zákon. Od r. 1994 neexistuje žiadna ďalšia obdobná judikatúra.

Okresný súd ďalej zistil, že uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru v Trenčíne ČVS:ORP-412/2-OVK-TN-2008 zo dňa 28.07.2008 bolo vznesené obvinenie proti navrhovateľovi z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. Proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť nebola v zákonnej lehote podaná. Následne po podaní obžaloby navrhovateľ v trestnom konaní splnomocnil na zastupovanie advokátku dňa 20.04.2010, ktorý poskytol navrhovateľovi úkony právnej služby. Okresný súd Trenčín rozsudkom sp.zn. 2T/56/2008 zo dňa 21.01.2011 rozhodol, že obžalovaný je vinný, že dňa 22.02.2008 v čase asi o 22.30 hodine v priestoroch cukrárne nachádzajúcej sa v blízkosti potravín Jednota na námestí obce T., ktorej je majiteľom, po predchádzajúcom verbálnom konflikte so zákazníkom L. P., bytom T. č. XX, mal v úmysle tohto vyviešť z priestorov cukrárne pre jeho nevhodné správanie, pričom ho chytil za odev, dal mu facku a tlačil ho pred sebou smerom von z predajne, čomu sa poškodený aktívne bránil, následne sa začali títo navzájom natáhať za ošatenie, v dôsledku čoho poškodený i vďaka opitosti stratil stabilitu a krokmi pokračoval smerom dozadu asi 3 metre na kraj cesty, kde sa nachádzal schod, na ktorom spadol na zem na chrbát, pričom narazil hlavou o betón, v dôsledku čoho utrpel tzv. mozgovolebkové poranenie, zmliaždenie s prekrvácaním predných plov oboch čelových lalokov mozgu s opuchom ľavej pologule mozgu pozdĺžnu 15 cm dlhú prasklinu klenby lebky čelovotemennej oblasti vľavo, tržnú ranku záhlavia nevyžadujúcu jej zošitie s dobou hospitalizácie vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne od 23.02.2008 do 03.03.2008 s následnou práceneschopnosťou do 31.05.2008 teda inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona. Za to bol odsúdený podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona na trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov, pričom výkon trestu bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok. Zároveň bola obžalovanému uložená povinnosť uhradiť poškodenému L. P.

škodu vo výške 176.300,- Sk (5.852,08 Eur) ako bolestné. Krajský súd v Trenčíne prejednal odvolania proti vyššie uvedenému rozsudku a rozhodol, že napadnutý rozsudok sa zrušuje v celom rozsahu a za podmienok § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný Y. S. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodzuje spod obžaloby Okresného prokurátora Trenčín sp. zn. 2Pv 272/2008-17 zo dňa 17.10.2008 pretože tento skutok nie je trestným činom. Krajský súd dospel k záveru, že k zraneniam poškodeného nedošlo v dôsledku protiprávneho konania obžalovaného, ale výlučne v dôsledku opitosti a jeho konania, teda nie je prítomná objektívna stránka a nie je prítomné ani zavinenie obžalovaného a to ani vo forme nevedomej nedbalosti. Z faktúry č. 2011001 zo dňa 16.03.2011 splatnej dňa 26.06.2011 bolo zistené, že advokát JUDr. W. V. vyúčtovala navrhovateľovi odmenu za poskytnutú právnu pomoc v právnej veci vedenej pod sp.zn. 2T/56/2008 za 9 úkonov právnej služby - prevzatie a príprava obhajoby, vypracovanie podania na súd - vyjadrenia k obžalobe dňa 22.04.2010, ďalšia porada s klientom dňa 22.04.2010, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 23.04.2010, ďalšia porada s klientom dňa 18.01.2011, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 21.01.2011 vypracovanie podania na súd - odvolanie proti rozsudku dňa 04.02.2011, ďalšia porada s klientom dňa 11.03.2011 a účasť na verejnom zasadnutí dňa 16.03.2011. Podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 22.03.2011 navrhovateľ vyúčtovanú sumu advokátke uhradil. Navrhovateľ listom zo dňa 04.04.2011 uplatnil u Ministerstva spravodlivosti návrh na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu vo výške zodpovedajúcej trovám obhajoby v trestnom konaní, ktoré ju listom zo dňa 17.05.2011 postúpilo na Ministerstvo vnútra SR, pretože sa necítilo byť povinným orgánom na prerokovanie škody. MV SR s odôvodnením, že vzhľadom k tomu, že navrhovateľ svoje nároky opiera o trestné konanie a vyčíslenú škodu odvodzuje od tohto konania, nie je MV SR orgánom verejnej moci, ktorý by mal v tomto prípade konať v mene štátu postúpil žiadosť navrhovateľa MS SR ako vecne príslušnému listom zo dňa 31.05.2011.

Okresný súd poukázal na znenie článku 46 ods. 3 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava SR, § 3 ods. 1 písm. a), ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 5, § 18 ods. 1, 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., § 121 ods.3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods.1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení platnom od 01.01.2009.

Na základe vykonaného dokazovania hodnotiac dôkazy podľa § 132 O.s.p a právnom posúdení veci okresný súd dospel k záveru, že návrh je v prevažnej časti dôvodný. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s § 153 ods. 1 O.s.p. podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. Skutkové okolnosti v prejednávanej veci, ako to výška uplatnenej náhrady, ani rozsah poskytnutých služieb právnej pomoci, neboli medzi účastníkmi sporná.

Okresný súd základ nároku navrhovateľa na náhradu škody posúdil podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu (až na prípady hodné osobitného zreteľa) je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti. Navrhovateľ uplatňujúc nárok najskôr výslovne neuviedol, ktoré rozhodnutie považuje za nezákonné v zmysle ust. §§ 5 a 6 cit. Zákona (proti čomu odporca namietal) v priebehu konania na pojednávaní označil za nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia, z ktorého bol navrhovateľ napokon oslobodený. Pri uplatnení systematického výkladu § 3 ods. 1 písm. a) a Zákona č. 514/2003 Z.z. je možné dôjsť k záveru, že rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, resp. trestného rozkazu, pre jeho nezákonnosť, má aj zastavenie trestného stíhania (vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia) a oslobodenie spod obžaloby (vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia a trestnému rozkazu), ak k nemu došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným nebol potvrdený. Záver, že oslobodzujúci rozsudok (ako tomu bolo v danom prípade) by mal z hľadiska citovaného ustanovenia § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. odlišný význam, ako zrušenie rozhodnutia pre jeho nezákonnosť, by bol v rozpore so zmyslom úpravy zodpovednosti štátu, obsiahnutom v citovanom predpise, a to s myšlienkou, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená štátom bola nahradená. Rovnaký záver

vyplýva zo systematického a logického výkladu ustanovení § 8 ods. 6 Zákona, ktoré jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe a kde (per analógiám) možno vyvodit' záver, že ak k oslobodeniu spod obžaloby, alebo zastaveniu trestného stíhania došlo z určitých dôvodov (v predmetnom prípade bol navrhovateľ oslobodený podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, t.j. pretože skutok, pre ktorý bol stíhaný, nie je trestným činom) teda v podstate ak predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia a trestnom rozkaze nebol potvrdený, má to z hľadiska predmetného ustanovenia rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatné oslobodenie navrhovateľa spod obžaloby (podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok, pre ktorý bol v trestnom konaní stíhaný, nie je trestným činom) má obdobne ako zastavenie trestného stíhania z takých istých dôvodov nevyhnutne tie isté dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. V tomto zmysle sa už s predmetnou problematikou vysporiadala judikatúra súdov Slovenskej republiky. Vychádzajúc z vyššie uvedeného boli splnené zákonné podmienky podľa § 6 ods.1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (keď citované rozhodnutia policajného orgánu a prokurátora o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia navrhovateľovu zo spáchania trestného činu je so zreteľom na výsledok trestného konania z hľadiska relevantnej právnej úpravy objektívne potrebné považovať za nezákonné).

Pokiaľ ide o námietky odporcu o nesplnení jednej zo zákonných podmienok, keď nárok na náhradu škody môže byť priznaný len vtedy, ak poškodený využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu opravný prostriedok, ktorým v tejto veci bola sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia (s výnimkou prípadov hodných osobitného zreteľa), mal okresný súd za preukázané, že dôvody hodné osobitného zreteľa, vyžadujúce existenciu prekážky objektívne znemožňujúcej podať opravný prostriedok, nie sú dané. V ostatnom, ako poukázal navrhovateľ už v rozsudku sp.zn. 1Cz/6/90, publikovanom pod R 35/1991, NS ČSR dovodil, že ten proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené a kto bol oslobodený spod obžaloby má podľa ustanovení § 1 až 4 Zákona č. 58/1969 Sb. (v súčasnosti § 5 a 6 zákona č. 514/2003 Z.z.) zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo nemá iba ten, kto si vznesenie obvinenia zavinil sám a kto bol oslobodený spod obžaloby, alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný. Z konštantnej súdnej judikatúry vyplýva, že ak je trestné stíhanie zastavené, alebo ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, je treba bez ohľadu na dôvod zastavenia, či oslobodenia, vychádzať z toho, že občan trestný čin nespáchal a uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vydané. Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú teda vždy bez ohľadu na dôvody, ktoré k nim viedli z hľadiska ustanovenia § 6 cit. zák. rovnaký význam, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia. Uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydávané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin. Z ustanovenia § 206 ods.1 Trestného poriadku plynie, že k záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou postačí vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý musí byť konkrétnymi zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený, nie je však nutné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná v miere, ako to je u obžaloby. Môže preto nastať situácia, keď dosiaľ zistené skutočnosti budú nasvedčovať tomu, že bol spáchaný trestný čin a že ho spáchal obvinený a na základe sťažnosti sa uznesenie nezruší s tým, že je v súlade so zákonom. Napriek tomu v dôsledku dokazovania v ďalšom priebehu trestného konania bude obvinený spod obžaloby oslobodený alebo bude trestného stíhania proti nemu zastavené. Uznesenie o vznesení obvinenia je v tomto zmysle uznesením predbežnej povahy. S ohľadom na skutočnosť, že takéto rozhodnutia výrazne zasahuje do súkromného a osobného života obvineného, je nutná analogická aplikácia § 5 ods.1 a § 6 ods.1 cit. zákona, ktorá nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia odvodzuje zo skutočnosti, že obvinenie nebolo preukázané, i keď samotné uznesenie mohlo byť z hľadiska trestného konania aktom zákonným. Z analogickej aplikácie týchto ustanovení potom plynie, že obvinenému, ktorý bol v trestnej veci oslobodený spod obžaloby, nie je možné nepriznať náhradu škody spôsobenej mu trestným stíhaním len pre to, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal sťažnosť. Ak Trestný poriadok nestanovuje ani nepredpisuje pravidlá obrany, potom nevyužitie oprávnenia môže byť i dôsledkom zvolenej procesnej taktiky obvineného a tým i výkonom ústavou chráneného práva na obhajobu. Naviac podľa Trestného poriadku je podanie sťažnosti proti uznesení o vznesení obvinenia právom (a nie povinnosťou) obvineného, s nevyužitím ktorého Trestný poriadok nespája žiadne pre obvineného negatívne dôsledky. Preto sa tiež nemôže štát, ktorý so svojim sporom neuspel, zbaviť zodpovednosti za škodu za náklady na obranu, slúžiacu k efektívnej ochrane práv. Obvineného nie je možné nútiť, aby

podával proti uzneseniu o vznesení obvinenia mechanicky v každej procesnej situácii i zjavne neúspešnú sťažnosť len preto, aby mal zaistený nárok na náhradu škody v prípade, že bude obvinenia zbavený. Pre záver o práve na náhradu škody bez toho, aby bola podaná sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, svedčí i zákonná povinnosť prokurátora kontrolovať zákonnosť uvedených uznesení z úradnej povinnosti (srov. § 230 ods. 2 písm. e/ Tr. poriadku).

Na základe uvedeného mal okresný súd za to, že formalistická aplikácia uvedeného ustanovenia by v skutočnosti viedla k zvýšeniu nákladov trestného konania. Uvedený výkladový postup, spočívajúci v obmedzení vecného rozsahu hypotézy právnej normy v prípade, keď je text zákona v rozpore s jeho účelom (tzv. teologickú redukciu), používa vo svojej konštantnej judikatúre rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ESĽP) napr. pri rozhodovaní prípustnosti sťažnosti. Ustanovenia čl. 35 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého súd môže posudzovať vec až po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych opravných prostriedkov podľa všeobecne uznávaných pravidiel medzinárodného práva, vykladá ESĽP konštantne tak, že vyčerpané musia byť len tie prostriedky, ktoré sú efektívne a dostatočné pre zaistenie ochrany práv sťažovateľa (napr. rozsudok ESĽP zo dňa 18.06.1971 vo veci sp. Zn. 2832/66, 2835/66, 2899/66 de Wilde, Ooms a Versyp proti Belgicku), pričom nemusia byť vyčerpané opravné prostriedky, ktoré sťažovateľovi neposkytujú žiadne vyhliadky na úspech (napr. rozsudok ESĽP zo dňa 26.05.1994 vo veci sp. Zn. 16969/90 Keegan proti Írsku). Na základe týchto skutočností dospel okresný súd k záveru, že obvinenému, ktorý bol v trestnej veci oslobodený spod obžaloby, nie je možné nepriznať náhradu trov konania spôsobenej mu trestným stíhaním len preto, že proti uzneseniu o zahájení trestného stíhania nepodal sťažnosť.

Čo do príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a škodou okresný súd uviedol, že navrhovateľ využil svoje ústavné právo na kvalifikovanú obhajobu, nakoľko sám nemá právnické vzdelanie. Podľa názoru okresného súdu je nespochybniteľná nevyhnutnosť takéhoto postupu v súvislosti s tak závažnou a pre laika zložitou skutočnosťou, ako je vznesenie obvinenia a nič na tom nemení skutočnosť, či ide o prípady nutnej obhajoby, alebo o zvolenie advokáta. To znamená, že práve vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom konaní po podaní obžaloby, boli výlučnou príčinou vzniku trov spätých s obhajobou a príčinná súvislosť je tým nepochybná. Všetky uskutočnené úkony obhajoby možno považovať za účelné a podmienené úkonmi orgánov činných v trestnom konaní, bez ktorých by tieto trovy neboli vznikli. Okresný súd mal nepochybné preukázané, že na strane navrhovateľa vznikla majetková ujma, spočívajúca vo vynaložených nákladoch na obhajobu v trestnom konaní.

Po vyporiadaní sa so základom nároku sa okresný súd zaoberal rozsahom uplatnenej náhrady škody. Ako už bolo vyššie uvedené uplatnené úkony právnej služby považoval okresný súd za účelne poskytnuté. V žiadnom z týchto úkonov nie je možné vidieť špekulatívne účely smerujúce k zvyšovaniu trov konania. Z obsahu trestného spisu mal okresný súd preukázané poskytnutie úkonov právnej služby vyúčtovaných v súlade s ustanoveniami vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase poskytnutia jednotlivých úkonov právnej služby v celkovej výške 553,78 Eur vrátane DPH, ktorú sumu nenamietal ani samotný odporca. Za takto spôsobenú škodu teda zodpovedá štát, ktorý sa svojej zodpovednosti nemôže zbaviť.

Napokon sa okresný súd zaoberal námietkou zástupcov odporcov vo vzťahu k ich pasívnej legitímácii v konaní, pričom táto námietka v skutočnosti svojim obsahom nie je námietkou pasívnej legitímácie (tzn. existencie právneho vzťahu účastníkov sporu vo vzťahu k predmetu sporu, vyplývajúceho z hmotného práva) v pravom slova zmysle. Pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu je Slovenská republika. Navrhovateľ preto v žalobe označil správne pasívne vecne legitimovaný subjekt a to Slovenskú republiku, ako nositeľa povinnosti na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, za ktorý v občianskom súdnom konaní v zmysle ust. § 21 ods.4 OSP koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Vo vzťahu k predmetu sporu v tejto veci osobitným predpisom, určujúcim príslušný štátny orgán vystupujúci v tomto občianskoprávnom konaní za štát, je cit. zákon č. 514/2003 Z.z., menovite jeho ustanovenia § 4 ods.1 a 2. Ak ide o náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci v trestnom

konaní, prichádzajú do úvahy ako príslušné orgány konajúce v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (podľa ust. § 4 ods.1 písm. a/ bod 1 - alebo podľa § 4 ods.2 vtedy, ak by nebolo možné príslušný orgán určiť podľa ods.1), Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (podľa ust. § 4 ods.1 písm. b/ - ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru), alebo Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (podľa ust. § 4 ods.1 písm. e/ - ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu⁴) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní). Náklady na trovy právneho zastúpenia vznikli navrhovateľovi v trestnom konaní začatom na podklade rozhodnutí Policajného zboru Slovenskej republiky (uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinení) Ak je trestné stíhanie zastavené, alebo dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, je potrebné vychádzať z toho, že občan trestný čin nespáchal a uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť preto vydané. Preto podľa názoru okresného súdu zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby (s výnimkou, že obvinenie si spôsobil občan sám, takže trestné stíhanie bolo zastavené len preto, že za spáchaný trestný čin nie je trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že bol trestný čin amnestovaný) má rovnaký význam, ako zrušenie alebo zmena uznesenia o vznesení obvinenia. So zreteľom na uvedené treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v platnom znení rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Na základe uvedeného je príslušným štátnym orgánom Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktorému bola postúpená žiadosť na predbežné prerokovanie nároku. Iný výklad cit. zákonných ustanovení i vo vzťahu k postupu dotknutých štátnych orgánov v predmetnej veci by bol voči navrhovateľovi ako poškodenému, ktorý nijako nemohol ovplyvniť postup dotknutých štátnych orgánov, posúvajúcich si medzi sebou vec na vybavenie, šikanózný, v rozpore s vymedzením pôsobnosti občanov a štátnych orgánov vo vzťahu k štátnej moci v čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky a odporujúcim duchu a účelu citovanej právnej úpravy.

Na základe vyššie uvedených skutočností okresný súd návrhu navrhovateľa, ako skutkovo a právne dôvodnému čo do istiny, vyhovel. Navrhovateľ v konaní uplatnil i príslušenstvom pohľadávky, a to úroky z omeškania. Okresný súd, nakoľko odporca je v omeškaní s plnením peňažného záväzku voči navrhovateľovi, uložil odporcovi i povinnosť zaplatiť mu príslušný úrok z omeškania vo výške 9%, (keď základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola vo výške 1%) odo dňa 06.10.2011, keďže lehota na plnenie podľa výzvy navrhovateľa zo dňa 04.04.2011 uplynula dňa 5.10.2011. V ostatnej uplatnenej časti návrh ako nedôvodný zamietol.

Vo vzťahu k trovám konania okresný súd uviedol, že o náhrade trov konania rozhodne podľa § 151 ods.3 O.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

Proti tomuto rozsudku podalo včas odvolanie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.. V úvode rozsiahleho odvolania odvolateľ poukázal na obsah podaného návrhu vo veci a na znenie ustanovení § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003, v zmysle ktorých je podmienkou priznania nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zrušenie alebo zmena rozhodnutia príslušným orgánom a podanie riadneho opravného prostriedku podľa osobitných predpisov s výnimkou prípadov hodných osobitného zreteľa. Podľa názoru odvolateľa podľa platného právneho poriadku civilné súdy nie sú príslušné určovať, či rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní sú alebo nie sú zákonné, keďže zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne vylučuje, aby súdy rozhodovali o zákonnosti rozhodnutia. Na podporu svojich tvrdení odvolateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.6.2008, sp. zn. 12Co/104/2008. Odvolateľ ďalej poukázal na to, že vyšetrovateľ v trestnej veci navrhovateľa pri rozhodovaní o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia postupoval podľa § 2 ods. 1 a § 206 ods. 1 TP. Z ustanovení § 201, § 230 ods. 1, 2 TP vyplýva, že prokurátor je ten orgán (v trestnom konaní), ktorý nesie zodpovednosť za zákonnosť rozhodnutí a správnosť úradného postupu vyšetrovateľa, resp. povereného príslušníka Policajného zboru, pričom orgány činné v trestnom konaní postupujú z úradnej povinnosti, postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci a hodnotia dôkazy podľa § 2 ods. 12 TP. V danom prípade teda vyšetrovateľ vydal uznesenie o vznesení obvinenia v súlade so zákonom, pričom odporca nepodal sťažnosť, svoj čin oľutoval a dal súhlas na začatie konania o dohode o vine a treste. Dozorujúci prokurátor nezrušil predmetné uznesenie ako nezákonné. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.04.2012, sp. zn. 10Co/320/2009, podľa ktorého škoda by prichádzala do úvahy len vtedy,

ak by prokurátor, alebo orgán dozorujúci nad zákonnosťou postupu vyšetrovateľa v trestnom konaní výslovne označil rozhodnutie vyšetrovateľa za nezákonné, alebo jeho konanie označil za nesprávny úradný postup a v príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím by bola spôsobená škoda. Odvolateľ ďalej uviedol, že prokurátor v trestnej veci navrhovateľa podal obžalobu, súd prvého stupňa rozhodol o vine navrhovateľa. Z uvedeného vyplýva, že do priebehu celého trestného konania vstupovali priebežne tri samostatné zložky a to, vyšetrovateľ, prokurátor a sudca. V prípade, že by bola prijatá teória, že po vynesení právoplatného oslobodzujúceho rozsudku má byť uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia automaticky považované za nezákonné, tým pádom má byť teda automaticky považované za nezákonné aj podanie obžaloby prokurátorom a rozhodnutie súdu v zmysle § 244 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku. V takýchto prípadoch by bolo možné vo všeobecnosti konštatovať, že z pohľadu zákona č. 514/2003 Z. z. by ako orgán verejnej moci konajúci v mene štátu prichádzalo do úvahy ministerstvo vnútra, generálna prokuratúra a aj ministerstvo spravodlivosti. Z uvedeného zákona však vyplýva, že v mene štátu koná jeden orgán a ak ho nie je možné určiť, koná ministerstvo spravodlivosti. Nakoľko v oslobodzujúcom rozsudku nie je konštatované, že navrhovateľ bol oslobodený z dôvodu nezákonného rozhodnutia vyšetrovateľa, nie je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky orgánom verejnej moci, ktorý by mal v tomto prípade konať, ktorý záver podporuje aj skutočnosť, že uplatnený nárok navrhovateľa sa opiera o trestné súdne konanie, čo zakladá príslušnosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Na základe uvedeného odvolateľ navrhol zmeniť rozsudok okresného súdu v napadnutej časti tak, že návrh navrhovateľa sa voči odvolateľovi zamietá v celom rozsahu.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. V o vyjadrení vo vzťahu k dôvodom odvolania, založeným na nevyužití riadneho opravného prostriedku, navrhovateľ poukázal na to, že európska aplikačná prax a judikatúra najvyšších súdov zaujíma na túto problematiku diametrálne odlišný pohľad, ako sú predstavy odporcu. Navrhovateľ sa v trestnom konaní bránil odmietnutím dohody o vine a treste a tiež nesúhlasným vyjadrením k obžalobe. Poukázal na to, že prokurátor doviedol prípravné konanie až do podania obžaloby na súd. Potom je zrejmé, že podanie akejkolvek sťažnosti by nebolo úspešné a išlo by o formalizmus. Taktika obhajoby je na vlastnej úvahe obvineného a nesmie byť podriadená následkom plynúcim z iného právneho predpisu. Postup štátu v trestnom konaní proti navrhovateľovi považuje za okolnosť, na ktorú by mal súd brať osobitný zreteľ. Preto navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok potvrdzuje a odporcu zaviazuje k náhrade trov odvolacieho konania tak, ako budú ustálené do 3 dní od vyhlásenia rozsudku.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu v napadnutej časti je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správny skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s týmito skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku a podľa § 219 ods. 2 O.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru okresný súd sa v odôvodnení rozsudku veľmi podrobným spôsobom vypořiadal so všetkými rozhodnými dôvodmi v odvolania, ktoré odvolateľ prezentoval už počas konania pred okresným súdom. V súvislosti s posudzovaním otázky, či v prejednávacom je možné považovať uznesenie o vznesení obvinenia navrhovateľovi za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, okresný súd s poukazom na ustálenú súdnu prax správne dospel k pozitívnemu záveru. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.3.2011, II. ÚS 25/2011 (uvedené rozhodnutie by malo byť známe odvolateľovi, lebo sa týkalo občianskeho súdneho konania, v ktorom odvolateľ konal za štát v podstavení odporcu), odkazujúci aj na ustálenú súdnu prax súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach a ktorého argumentácia je v úplnom súlade so závermi okresného súdu, ako aj s dôvodmi, prečo sa okresný súd nepriklonil k názorom odvolateľa. S poukazom na uvedené nie je možné sa stotožniť ani s názorom

odvolateľa, podľa ktorého okresný súd v rozpore so svojou právomocou v občianskom súdnom konaní mal rozhodovať o nezákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní.

Pokiaľ ide o argumentáciu odvolateľa, podľa ktorej odvolateľ nebol oprávnený konať za štát v prejednávanej príhode, podľa názoru odvolacieho súdu je táto argumentácia vo vzťahu k navrhovateľovi a jeho uplatnenému nároku irelevantná. Navrhovateľ si v predmetnom konaní uplatnil proti štátu v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky výslovne garantované právo, pričom povinným subjektom je štát. Hoci ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. určuje, kto má konať v mene štátu, z hľadiska navrhovateľa to nie je pre uplatnenie takéhoto nároku rozhodné s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 3 uvedeného zákona, v zmysle ktorého orgány štátu sú „ex offio“ povinné zabezpečiť, aby za štát konal príslušný orgán, teda aby si orgány štátu „ex offio“ vyriešili medzi sebou aj prípadný kompetenčný spor a konečné vyriešenie tohto kompetenčného sporu oznámili tomu, kto uplatnil nárok. Okolnosť, že si orgány štátu nevedia vyriešiť svoj kompetenčný spor, nemôže byť na ujmu osoby, uplatňujúcej nárok na náhradu škody.

Pokiaľ ide o argumentáciu odvolateľa v odvolaní, že osoby konajúce v jeho pôsobnosti postupovali v súlade so zákonom, z ktorého dôvodu absentujú pojmové znaky vzniku nároku na náhradu škody, a to zavinená protiprávnosť, odvolací súd nepovažuje tento argument za rozhodný z hľadiska správnosti napadnutého výroku rozsudku, keďže zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je objektívna.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Preto poukazom na vyššie uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval podľa § 224 ods. 4 O.s.p., pretože okresný súd postupoval podľa § 151 ods. 3 O.s.p., z ktorého dôvodu bude okresný súd povinný rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné .